

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Alypio Episcopo. 234.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

autem, non quid sit exquirere, sed quòd sit affirmare. Atque illud taceo, quòd apud Lacedæmonios, qui sermones actionum umbras esse non immeritò definierunt, ei, qui turpiter vixisset, ne probam quidè sententiam pronunciare licebat. Quocirca si te, & recta fide præditum, & probè viuentem adoriuntur nonnulli, tibi que negotia faceffunt, ne propterea cõturbetur. Huiusmodi namque improborum hominũ mos est. Nam cum vitæ laude perspicuè abs te superentur, ad diuini numinis indagatiõnem confugiunt, tanquam scilicet hine iis, qui rectè viuunt, molestiam exhibituri, corum que fiduciam exclusuri. Atqui eos conueniebat (cum animis suis illud reputantes, quòd qui in re perspicua & dilucida peccant, haudquaquam digni sunt, quibus de ea re, quæ obscuritatem præ se ferat, verba facientibus, fides adhibeatur) primùm vitam suam componere ac rectè moderari, atque ita deinceps ad earum rerum, quæ comprehendendi nequeunt, inuestigationem transire.

Eidem. 233.

Sermonum principia vera & indubitata esse oportet. Nam cum falsum est argumentum, fieri non potest quin conclusio quoque vacillet.

Alyrio Episcopo. 234.

Ne molestè feras, optime vir, me aduersus avaros linguæ mucronè stringere. Rem enim apertam & simplicem dicam, nec testimonium vllum requirentè. Vsq̄e ad eò enim hoc morbo deuincti tenentur, vt ne morbum quidè esse existiment. Quemadmodum enim cælestes ciues, hoc est monachi qui in mōtibus degunt, ne hoc quidem sciunt, quid avaritia sit: sic neq̄ isti nō tamen eodem modo, sed planè contrario atque illi. Nam illi, quia procul à morbo absunt, morbum ignorant: isti autem ne morbum quidem hoc esse arbitrantur. Sic enim virtutem improbitas propulit, ac ty-

λόγον κινῶντες, καὶ μάλιτα ὅταν τί ᾖσι πολυπραγιμονῶσι. καὶ δὲ μὴ τί ᾖσι θεωρητάς, ἀλλ' ἐπὶ ᾖσι ἰχυρίζεσθαι, καὶ σωπῶ ὅτι ᾖσι λακεδαιμονίοις, τοῖς σκίῃς τῆς ἀράξεων τὰς λόγους εἶναι ἐκόπας οὐρανόιοις, τὸν αἰχρῶς βεβιωκότα, ἔδὲ γνώμην ἀγαθῶν ἀποφύλασθαι ἐξέλι. εἰ ποῖω ὄρθῶς σοι πτερόντι, καὶ εὐ ἀράξιοι ὅτι φέρονται πνευ ἀράγματά, σοι παρέχοντες, μὴ ταράξῃς. ποῖοτον γὰρ τῆς φάουλων τὸ ἔθος. ἡτῶ μὲν γὰρ ἀειφανῶς τῶ βίῳ ὅτι, πλὴν ἔρευνας τῆς γῆς καταφύρουσιν, ὡς εἰ τί τις ἀράγματα παρέχοντες τοῖς εὐ βίῃσι, καὶ πλὴν παρρησίας αὐτῆς ἀποκλείουσι. ἐξελεῖ δὲ αὐτῆς ἐνοδοῖσας ὅτι οἱ ἀεὶ τὸ δῆλον πλάοντες, ἀεὶ τὸ δοκίμῳτος ἀδύλας οὐκ ἂν εἶεν ἀξίόπιοι λέγοντες, ἀρῶτον εἰ αὐτῆς τ βίον ῥυθμίσει. καὶ ἔπος ὅτι πλὴν ζήτησιν παρελθεῖν τῆς ἀμεφίκτων.

Τῷ αὐτῷ. 235.

Καὶ ποῖς ἀρχῆς τῆς λόγων ἀληθείας εἶναι καὶ πικρίας. ψευδοῖς γὰρ ἔπος τῆς ὑποθέσεως, ἀναγκασίας καὶ τὸ συμπερασμα ἀσίγατοι εὐρεθῆσται.

Αλυπίῳ ἑπιτοκόπῳ. 236.

Μὴ δυσχερῆνης, ὁ βέλπτε, εἰς ἐπαφῶ πλὴ γλώπαι τοῖς φιλαργύροισ. ἀράγμα γὰρ λέξω σαφές, καὶ ἀπλοῦ, καὶ μαρτυρίας μὴ δόμοιον. τοσοῦτον γὰρ κεχέρονται τῷ νοσήματι, ὡς μὴ δὲ νόσημα αὐτὸ ἠγεῖσθαι. καθὰ ἀρ, γὰρ οἱ ἔρενοπολίται, οἱ εἰ τοῖς ὄρεσι φημὶ μοιχοὶ, ἔδὲ ἴσασι τί ᾖσι πλεονεξία, οὕτως οὐδὲ ἔστοι, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἀπειρίας ἑκείνοισ. ἑκείνοι μὲν γὰρ ἀρ τὸ πόρρω εἶναι τῆς πάσης ἀγνοοῖσι τὸ νόσημα. ἔστοι δὲ οὐδὲ νόσημα αὐτὸ ἠγεῖται εἶναι. οὕτω γὰρ παράστατο πλὴν ἀρετῆς ἢ χεχία,

κακία· καὶ τυραννεί, καὶ πάντα ἄνω
καὶ κατω ποιῶ, ὡς μηδὲ κακία ἐνομι
μοίξασθαι.

Ζωσίμω πρεσβυτέρω. σ. λ. ε.

Zosimo Presbytero. 235.

Τὸ νομίζεν σε φθίρει· θά μετὰ τῷ
σώματος τὴν ψυχὴν, κομιδῇ γελοῖον
καὶ ἡλίθιον, καὶ τῷ ὄντι σαρκικῶς ἀν-
θρώπου, καὶ βελουδίου μὲν μετὰ τὸν
ἐνταῦθα βίον μηδὲν εἶναι· βέλουδίου
τοῦ δὲ τὰ ὄψα πάνσις ἡλικίας σέει
σοῦ παραφροσύνην· δυσωπῆσαι μὲν
οὐδὲ σε φέλλουσι, καὶ φιλόσοφοι καὶ
ποιηταί, καὶ ῥήτορες, καὶ συγγραφεῖς,
ὅσοι τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασία ἐδο-
γματίσαν, ἂν εἴη ἀπειρος εἰ ὡς ἀπαι-
δευτὸς ἂν ἐν πασί, ἀλλὰ γὰρ ὄψα
τῆς πεπαιδευμένης μαθεῖν διχρῶς ἂν
εἴη· δυσωπῆσαι δὲ καὶ λογισμὸς ἀνα-
πίρρητος· ἢ γὰρ τῷ σώματος αἰεὶ βέον-
τος καὶ φθειρομένου ἐπιλαμβανόμεν καὶ
τὸ ἦντι αἰτέ καὶ βέον ὅτι σφίχεται,
καὶ τὸ πῖπτον ἐγείρεται, καὶ παρέχεται
τοῖς μὲν σπορρέουσι τροφὴν· τοῖς δὲ
μαραζομένοις ἀναβλάσκειν, σὲ καὶ
ἀνθρώπου καὶ ἐαυτοῦ γενεῶν σπολεῖ-
ται τὴν οἰκίαν διδάμναι, δι' ἧς καὶ
τὸ σῶμα συνεῖχε, καὶ διέσωζεν· εἰ δὲ
μητὲ τὸς ἔσθαι σοφοῦς δυσωπητεῖς,
μητὲ τούτω τῷ ἀναγκαίῳ λογισμῷ
πειθεῖς, ἀτε πολλῇ καὶ συγνώμης
μείζονα κακία βέλουδίου, γενησὶ
σοῖ θεῶν ἀναγνωσόμεθα, δι' ἧς δια-
ρῆδην ἢ τῆς ψυχῆς ἀθανασία κηρύττε-
ται· πῶ οὐδ' ἔπος φησὶ, μὴ φοβηθῆτε
ἐπὶ τῆς σποκτενόντων τὸ σῶμα, καὶ
δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων σποκτεῖ-
ται· μὴ τοίνυν ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἂν
ἔδρασαι κακῶν· ἔδρην γὰρ ἀπαρξίον,
ὡς φασὶ, κατέλειψας ἀσέβη δόγματα
σαυτοῦ δογματίξει· ἀλλὰ πιστεύων ἀ-
θάνατον εἶναι τὴν ψυχὴν· καὶ ὅτι πολ-
λάκις μὲν κἀνταῦθα, πάντας δ' ὀκει-
σε δώσας δίκην, ὡς οὐ λησόμενος τὴν
δίκην· ἀπαλλάγηθι καὶ ὡς ποτε τῆς
πονηρίας.

rannidem exerceat, omniâque sursum ac
deorsum miscet, ut nec improbitas qui-
dem esse existimetur.

Quod animū vnâ cum corpore interire
arbitraris, perquam ridiculum ac stoli-
dum est, hominisque verè carnalis, atque
& post hanc vitam nihil esse cupientis, &
ea, quæ de te ab omnibus cuiusvis ætatis
commemorantur, confirmantis. Pudorem
igitur tibi incutere debent, cum philoso-
phi, & Poætæ, & Oratores, & Scriptorès
omnes, qui animi immortalitatem docue-
runt (quorum si ignarus & expers es, ut
qui rerum omnium inscitia labores, certè à
doctis & eruditis discere debeas) tum etiã
te pudorẽ quodam permouebit ea ratio,
quæ nullo modo refutari queat. Nam quæ
corpus quod semper fluit & corrumpitur,
atritur, ac quod in eo labile ac mortale est
astringit, & quod cadit exulat, atque &
iis, quæ diffluunt, alimentum, & iis, quæ
marcescunt, fructificationem præbet, nõ est
perfectio consentaneum, eam, à corpore
separatam, vim suam deferere, per quam
& corpus cõtinebat, & cõseruabat. Quod
si nec externorum sapientium autoritate
commouearis, nec firmissimæ huic & ne-
cessariæ rationi fidem accommodes, ut
pote ingenti atque omni venia grauiori
improbitate oppressus ac demersus, diui-
num tibi oraculum recitabimus, per quod
animæ immortalitas dilucidis verbis præ-
dicatur. Quid igitur ait? Nolite timere
eos, qui occidunt corpus, animam autem
non possunt occidere. Quamobrem ne ob
singularem atque incredibilem quandam
admissorum à te scelerum magnitudinem
(nullum enim, ut aiunt, sceleris genus in-
tactum reliquisti) impia dogmata tibi ipsi
cude: verum illud persuasum habens, im-
mortalem animam esse, tanquam qui vin-
dicem illum oculum minimè falsurus sis,
aliquando tandem ab improba viuendi ra-
tione te ipsum exime.

St iij